

Arrest

nr. 199 603 van 12 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, moslim te zijn en afkomstig te zijn uit Fez. U zou sinds 2003 een relatie hebben gehad met een schoolgenoot, A. (...). In 2007 zou uw gezin op de hoogte zijn gekomen van uw geaardheid. Alhoewel zij niet akkoord gingen met uw seksuele geaardheid en van u verwachtten dat u uw relatie zou beëindigen, lieten zij u verder met rust. In 2010 zou de familie van A. (...) op de hoogte zijn gekomen van jullie relatie en aldus ook van zijn geaardheid. Zijn familie zou hem om deze reden hebben vermoord. Vrienden van u zouden u hebben ingelicht over de familie van A. (...) om ook u te vermoorden. U zou gedurende een jaar uw ouderlijke thuis niet meer hebben verlaten en zou vervolgens verhuisd zijn naar een andere wijk in Fez om er uw opleiding aan het beroepsinstituut af

te maken. In 2013 zouden uw vrienden u op de hoogte hebben gesteld dat de familie van A. (...) uw verblijfplaats te weten was gekomen. U zou daarop naar een vriend zijn gegaan en na een week zou u naar Tanger zijn gereisd waar u tot maart 2017 zou hebben verbleven. Toen de familie van A. (...) ook daar naar u op zoek ging, besloot u Marokko te verlaten. Via een vrachtwagen in een schip reisde u naar Spanje. In Spanje aangekomen nam u uw intrek bij een vriend van u die al eerder uit Marokko was vertrokken. In Spanje zou u een relatie met hem zijn aangegaan. Jullie besloten naar België te komen omdat jullie te weten waren gekomen dat mensen met een verschillende geaardheid er worden aanvaard. Uw vriend zou enkele dagen voor u zijn vertrokken en daarna volgde u. Jullie zouden niet samen hebben gereisd om zo de kans te verkleinen dat jullie zouden worden opgepakt.

Aangekomen in België zou u uw vriend hebben opgebeld, maar u kreeg geen gehoor. Uiteindelijk zou u bij uw neef, A' (...), zijn ingetrokken. Deze zou u niet hebben toegelaten asiel aan te vragen. Op 24 oktober 2017 werd u na een controle aangehouden door de Belgische autoriteiten en wegens illegaal verblijf overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen. Op 8 november 2017 diende een eerste repatriëringspoging geannuleerd te worden omdat u zich verzette tegen uw vertrek. Een nieuwe repatriëringspoging werd voorzien op 11 november 2017. Deze diende geannuleerd te worden aangezien u op 10 november 2017 een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. U legt geen documenten voor.

Op 13 december 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 december 2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep in tegen deze beslissing, doch op 11 januari 2018 bevestigde deze instantie de beslissing van het CGVS.

Op 18 januari 2018 dient u een tweede asielaanvraag in waardoor de repatriëring naar uw land van herkomst die was voorzien op 22 januari 2018 diende te worden geannuleerd. In kader hiervan verwijst u naar de problematiek zoals door u uiteengezet in kader van uw eerste aanvraag, nl. verwijst u naar uw homoseksuele geaardheid en de daaruit voortvloeiende problemen. U legt een aantal stukken neer, foto's en getuigenissen, ter bevestiging van uw geaardheid en het feit dat u niet aanvaard wordt in uw land. U zou deze stukken niet eerder hebben neergelegd omdat niet wist dat dit belangrijk was voor uw asielaanvraag. U stelt dat de familie van uw overleden vriend u bedreigt en bij uw familie op zoek gaat naar u. U voegt hieraan toe dat mensen zoals u niet door de islam worden beschermd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek en die hier een ander licht op zouden kunnen werpen. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, nl. verwijst u naar de problemen die u hebt gehad omwille van uw homoseksuele geaardheid. U legt nu een aantal foto's en getuigenissen neer ter staving van uw geaardheid en het gegeven dat u in Marokko niet wordt aanvaard en stelt dat de familie van uw overleden lief nog steeds bij uw familie op zoek naar u gaat (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag punten 1.1, 1.3 en 5.1, dd.19.01.2018). Dient in dezer te worden opgemerkt dat het CGVS in kader van deze eerste aanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, een appreciatie die door de RvV werd bevestigd omdat i) u de asielinstanties bewust trachtte te misleiden middels het afleggen van leugenachtige verklaringen in verband met het beschikken over een facebookaccount; ii) u geen enkele aanvaardbare verschoningsgrond biedt voor het laattijdig indienen van uw asielaanvraag; iii) uw relaas doorspekt is van tegenstrijdigheden zowel ten aanzien van uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken als van uw gehoor op het CGVS; iv) u gewoon thuis bleef nadat u vernam dat de familie van A. (...) u ook wou vermoorden en na een jaar uw publiek leven in Fez weer aannam; v) u weinig tot geen moeite deed om het onderzoek naar aanleiding van de moord op de man die alles voor u betekende enigszins op te volgen en vi) u geen enkel objectief bewijs neerlegt die zowel de moord, als het onderzoek, als uw zeven jaar durende relatie met A. (...) kan staven.

De stukken die u nu neerlegt in kader van uw tweede asielaanvraag vermogen geen ander licht te werpen op deze appreciatie: de door u neergelegde foto's (waarop u poseert met andere mannen, oa.

op het strand, in een 'hammam', op een terras, in de straat, ea.) zijn slechts foto's, niets meer en niets minder en hieruit kan totaal niet worden afgeleid dat u homoseksueel zou zijn, laat staan dat u hierdoor ernstige problemen zou hebben gekend. Wat de attesten betreft die u neerlegt, en de identiteitskaarten van diegenen die dit hebben opgesteld, dient opgemerkt dat deze opgemaakt werden ter uwen behoefte en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde hebben.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat wat de elementen betreft die u aangehaald heeft in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Er is dan ook geen probleem van non-refoulement, u heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2, 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.2.3. De Raad wijst erop dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden afgewezen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 januari 2018. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij, inclusief haar beweerde seksuele geaardheid, ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. X). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift er dan ook opnieuw op wijst dat homoseksualiteit in Marokko strafrechtelijk verboden is en zwaar bestraft wordt en stelt dat homoseksuelen er mishandeld en gestigmatiseerd worden, hierbij verwijzend naar verschillende rapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-6), stelt de Raad vast dat dit betoog van verzoekende partij en de ter staving hiervan bijgebrachte informatie reeds beoordeeld werden in het kader van haar eerste asielaanvraag (zie arrest nr. 197 833 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 januari 2018). Zoals hoger reeds aangegeven is de rechtsmacht van de Raad *in casu* uitgeput.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavige asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerste asielaanvraag.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Verzoekende partij wijst op de nieuwe stukken die zij heeft bijgebracht (drie getuigenissen en verschillende foto's) en meent dat deze nieuwe stukken onderzocht moeten worden omdat ze belangrijke elementen vormen in de evaluatie van haar homoseksualiteit en de bedreigingen tegen haar. Het loutere feit dat de getuigenissen werden opgemaakt te haren behoeve betekent niet dat ze geen bewijswaarde hebben. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht oordeelt dat deze stukken niet van aard zijn een ander licht te werpen op de appreciatie van haar asielrelaas in het kader van haar eerste asielrelaas, nu vooreerst uit de door haar neergelegde foto's totaal niet kan worden afgeleid dat zij homoseksueel zou zijn, laat staan dat zij hierdoor ernstige problemen zou hebben gekend. Betreffende de door verzoekende partij bijgebrachte getuigenissen van twee vrienden en van haar broer ter bevestiging van haar asielrelaas is de Raad de mening toegedaan dat verwerende partij met recht kon stellen dat deze getuigenissen duidelijk ten hare behoeve werden opgemaakt en bijgevolg enige objectieve bewijswaarde missen. Immers bemerkt de Raad dat, hoewel getuigenissen van vrienden en familieleden een nuttig instrument kunnen zijn ter ondersteuning van een geloofwaardig bevonden relaas – wat *in casu* niet aan de orde is – de inhoud ervan niet noodzakelijk onweerlegbaar is gezien de hoge mate van subjectiviteit van dergelijke bronnen. De Raad wijst erop dat documenten en getuigenverklaringen kunnen worden bijgebracht ter adstructie van een geloofwaardig relaas doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen, wat des te meer opgaat voor stukken die een uitermate subjectief karakter vertonen.

De verwijzing van verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienstig nu deze arresten betrekking hebben op individuele gevallen en geen bindende precedentwaarde hebben.

Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) een nota van het UNHCR van november 2008 voegt (*Note d'orientation du HCR sur les demandes de reconnaissance du statut de réfugié relatives à l'orientation sexuelle et à l'identité de genre*), wijst de Raad erop dat deze richtlijnen van het UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat verzoekende partij er zich niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.2.6. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van

deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat de nieuwe elementen die door verzoekende partij werden aangebracht in het kader van haar huidige asielaanvraag niet van aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk in het kader van de voorliggende asielproblematiek werd gehoord in het kader van haar eerste asielaanvraag en bij onderhavige asielaanvraag op schriftelijke wijze haar verklaringen heeft kunnen overmaken aan de bevoegde asielinstanties, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met reden werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT